

Publicerad 2017-03-08 19:19 av Marcus B

Guangdongs pappersmåne

Eftersom min sentimentalitet kommer och går, eftersom jag börjar förstå det patetiska i att följa ett koncept av tomhet, så har jag sett något av en ljus skugga i ett tomt rum.

Jag har också börjat förstå bredden av min alienation, om den nu kan påstås vara min. Min mitt, en pelare i ett system som rivs.

Hegel säger att saker och ting inte positivt exciterar i den vanliga meningen av ordet. Att vi upplever någonting endast på grund av vad det inte är.

Det finns ingen dispyt längre om att det som levs är ett liv. Men det finns fortfarande en ofantlig oro om att fånga in allt som passerar, att ge liv till det på ett sätt som gör det värt att fortsätta leva så här.

Men hur levs det? I det här nätet som kastas ut i en öppenhet, fångar havet fiskaren.

Sparar alla fiskar i vattnet, för det är det bästa stället att ha dem på, alla fåglar i skogen för det är där de trivs bäst.

Men skogen eller havet är ju inte längre min vän, naturen visade intet på ett sätt som fick mig att tvivla på friheten, så nu måste vi börja måla fängelset i stället för att förnimma den här inhemska skönheten i allt som sägs finnas där ute.

Vem är jag, gud så onödigt tänker vi redan. Ingen gud, så enkelt och okomplicerat när de närmast herren tillber med sin mekaniska materialism.

En fetischerad nödvändighet av det oanvändbara, förtrollade av en ren objektivism. Eftersom det inte finns något kvar att röka så måste några rader ner om de där soluppgångarna.

Bland havet av moln på berget med röda rötter, där jag kan ersätta min oro med ett konstant växande av jordliga blommor, en verklighet som gror för den som kan se sig tillgodosedd med tålmodet om en bättre värld.

Det måste vara något sånt som låser dörrarna, innan fler får det bra så får du ha det så bra med det här som du lär vara bra på.

Vad med drivet? sökandet efter högre känslor, det supra-sensationella. Gång på gång ett misslyckande som onaneras ut med ett ursäktande om ett hälsosamt partnerskap vid horisonten.

Dom där soluppgångarna täcks nu av betong, de där ljuset har ersatts av standby knappars röda sken. Men inget känns längre förgånget, vi ska klara av, det vet jag, en liten cell i en hyllning av det som förgås.

Ibland täcks mitt liv av en huvudvärk, ibland täcks visionen av intetsägande ting av åtrå. Men vem vill egentligen höra om sådant, det är nog bara en lathet i en annan lathet.

Vi måste våga censurera våra drömmar. Men ibland gör det ont. Vad kan vi om sånt, min kärlek är för dom. Kom nu sömn och spola mig bort på grunda vatten, en spegel fylld med alla negativa känslors skonsamma nämnda moln.

Täck min aspiration i svart sammet. Smek min kropp med hennes lukt som försvinner innan jag vet vad. Fråga åt mig mindre frågor om det som jag gick förbi. Släpp inte ut oss, håll oss kvar tills nästa regn. Omnipotensens igenkända droppar som duggar, slår som spön i baken.

Sista klivet över viljan att dö och att leva, aktiviteten innan mening och varande, en primär vilja att fortsätta arbeta, att hjälpa till. Där uppe bland regnskogens träd är allt som vanligt, även när ohörda grenar faller till fåglarnas nya sånger.

Det är inte de att allt jag är kliar, det är bara det att ibland så kliar det jag är. Myggor som kommer och går. Surrande parasiter gav mig denguefeber men jag ser inte fram emot att bli så sjuk igen.

Det vore någonting att få träffa några gamla kamrater igen, som kan glädjas i att jag inte längre är sjuk. Men jag vill till havet, bort från staden, och jag tvivlar nästan inte på att det ska bli så.

Min farmor har redan berättat att, vist känns det som att vi bara går runt och väntar på saker. Och även om jag väntar på mindre så känns längtan koncentrerad.

Nu blir det bara en sak till och sedan kan det få fortsätta på samma sak ett härligt tag. Det finns nog mycket att skriva om, om man bara ger det chansen. Vi kanske kan byta ut uppgången mot nedgången, berget mot havet.

Riset, rötterna och överlevandet är också mediciner, örter och dikten. En salig plats för oss som bara sitter, varken himmelska eller fördömda bland jord, mark och natur. Där ska vi nog kunna få ordning på en mindre apparatur medans vi hör berättelser om paniken i systemet.

Där ska vi nog kunna lära oss ordentligt om vågorna och hur de egentligen slår mot billiga diamanter
facetter, hitta juveler av ljud, sand som dras ut gång på gång till åskans dova distanta vägg som skyddar oss mot rymdens hysterika tomhet.

Inga andar, inga onda drömmar, inga titaner eller gudar som sabbar allting. Bara en Nymph eller två som vet hur man blandar en tinktur.

Med aldrig tidigare skådad mat ska vi sätta eld på fördomens dialog, med svaga dofter ska vi förgifta positivismens ständiga serier.

Här blir det bra att tända ett ljus och låta det brinna, tillsammans med hoppet kan vi långsamt försvinna.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marcus B med Poeter.se id #41408 innehar upphovsrätten